632/01

Den 12. november 2001 blev i sag nr. 55.308:

xxxx xxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxx

mod

If Skadeforsikring
Stamholmen 159
2650 Hvidovre

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i If Skadeforsikring, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde i september 1992.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at det anmeldte krav er forældet, jf. forsikringsaftalelovens § 29.

Klageren anmeldte i juni 2000, at han havde været udsat for et ulykkestilfælde i september 1992. Klageren havde pådraget sig en kraftig forvridning af højre fodled.

Af journalakt af 4/10 1993 fremgår: "Har nu i ca. 1 år haft problemer med hø. fodled efter forvridningstraume, vil gerne have det nærmere us. Obj.: finder man kraftig hævelse og blålig misfarvning af laterale malleol samt mindre hævelse på mediale malleol. vi må nok have et rtg.billede, før vi går videre."

Af journalakt af 20/10 1993 fremgår bl.a.: "R.u. af hø. fodled. Der er nogen afsmalning af ledspalten, spec. lateralt og bagtil, forandringerne er forenelige med artrose. Der findes flere afrundede knoglefragmenter ved mediale malleol, muligvis også et mindre afrundet fragment ved laterale malleol, uden tvivl repræsenterende tidl. afsprængningsfraktur. R.d.: arthrosis articulationis talo-cruralis dxt. abscisio malleoli medialis et lateralis dxt., seq., obs. pro."

Af journalakt af 29/3 2000 fra Ortopædkirurgisk Ambulatorium på H. Sygehus fremgår: "Har fået en del blokader i højre fodled, og de virker i nogle uger eller et par mdr., hvor de tager toppen af smerterne. I øjeblikket er det rimeligt i ro. Sygehistorien er professionel fodboldspiller i mange år i Holland, hvor han ikke erindrer, der var større traumer. Han havde en skade på anklen under løb i skoven i 1993, hvor han vred rundt, og han fornemmede der var et eller andet der knækkede indvendigt. Røntgenundersøgelse dengang viste randeksostosedannelser fortil på tibia og bagtil - og altså nogen kronisk forandring, men der var ingen friske skader. Siden har der udviklet sig en tydelig artrose, som på de sidste billeder fra november 99 viser affladning af leddet og total afsmalning af ledspalten mellem tibia og talus. Dog bevaret ledspalte medialt og lateralt i nogenlunde bredde. Knoglestrukturen er cystisk og sklerotisk i betydelig grad i det artroseprægede område."

Af lægejournalen fremgår bl.a., at der er ordineret medicin til klageren, og at klageren allerede inden uheldet i september 1992 var ordineret piller mod ledsmerter.

Af skrivelse af 20/7 2000 fra selskabet til klagerens læge fremgår:
"1. Det fremgår af materialet, at der jævnligt er udskrevet Diclon til patienten. Er dette udskrevet på grund af patientens smerter i højre fodled/ankel?
Nok hovedsagelig p.g.a. smerterne i højre fodled/ankel, men også for almindelig træningsømhed i muskulaturen og andre steder."

Klagerens læge har i skrivelse af 28/11 2000 til klagerens advokat anført: "… af journalen fremgår, at pt. henvender sig her d. 4.10.93, klagende over ca. 1 år varende gener fra højre fodled. Her finder man kraftig hævelse og blålig misfarvning over begge knoer, mest udtalt over den ydre kno. Man foranlediger fodleddet fotograferet på Horsens sygehus, se vedlagte kopi af røntgensvaret. Siden har pt. været på ortopædkirurgisk afdeling, Horsens sygehus, flere gange, jfr. vedlagte kopi af udskrivningsbrev. Her har pt. i alt fået 24 injektioner i fodleddet, fordelt således i 1992: 2, i 1995: 1, i 1996: 2, i 1997: 3, i 1998: 5 og i år 2000: 6 indtil nu. Dette suppleret af injektioner på sygehuset, som fremgår af udskrivningskortene. Som det fremgår af ovenstående har generne helt klart været jævnt tiltagende siden 1993, man kan således fortsat ikke sige, at tilstanden er stationær, idet alt tyder på, at generne vil være jævnt tiltagende, indtil pt. får foretaget den fra ortopædkirurgisk afdeling foreslåede operation med stivgørelse af fodleddet."

Selskabet har gjort gældende, at kravet er forældet efter såvel den 2-årige som den 5-årige forældelsesregel.

Over for nævnet har klagerens advokat i skrivelse af 26/2 2001 bl.a. anført: "Stationærtidspunktet er det tidspunkt, hvor det må antages, at skadelidtes tilstand ikke yderligere vil blive forbedret. [Klagerens] tilstand siden tilskadekomsten har ændret sig i både positiv og negativ retning. Tendensen har dog været en stedse tiltagende forværring, der må forventes yderligere udviklet. Tilstanden er således end ikke i dag stationær. At stationaritet så senere evt. kan konstateres med tilbagevirkende kraft er en anden sag. At fastsætte stationærtidspunktet til 1993 og beregne 5-års forældelsen derfra, som if.. skadeforsikring gør, er der intet belæg for. 5-års forældelsen har iøvrigt intet at skaffe med stationærtidspunktet. 5-års forældelsen begynder derimod først at løbe fra kravets forfaldstid, der, jfr. FAL § 24, kan sættes som 14 dage efter at forsikringsselskabet har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornøden til bedømmelse af forsikringsbegivenheden og fastsættelse af erstatningens størrelse. Det er givet, at if.. skadeforsikring først på et tidspunkt efter 25/5 1995 kunne indhente sådanne oplysninger, hvorfor kravet ikke er forældet efter 5-års reglen ved skadens anmeldelse, 25/5 2000. ... Først i 1999 fik [klageren] retligt relevant kundskab om, at forvridningen i 1992 indebar en forsikringsbegivenhed, og dermed et krav på erstatning hos if.. skadeforsikring efter ulykkesforsikringsaftalen, idet han først da bliver klar over, at uheldet medfører varigt men. [Klagerens] krav forældes efter 2-årsreglen således først med udgangen af indeværende år."

Klagerens advokat henviser til ankenævnskendelserne nr. 12.110, 18.442 og 5630.

I skrivelse af 6/3 2001 fra selskabet til nævnet hedder det: "I henhold til 2-års forældelsesreglen er skaden forældet ved udgangen af det kalenderår, hvor skadelidte fik kendskab til kravet og til at det er forfaldet, plus to år. Tilstanden må anses for stationær ved udgangen af 1993. Kravet er således forældet ved udgangen af 1995. I henhold til 5-års forældelsesreglen er skaden forældet 5 år efter kravets forfaldstid, dvs. fra stationærtidspunktet. Da stationærtidspunktet er i 1993 er skadelidtes krav forældet efter denne regel i 1998. Af de modtagne lægeoplysninger fremgår det, at skadelidte jævnligt har fået blokader i højre fodled, ligesom han har fået smertestillende medicin jævnligt gennem ca. 7 år i forbindelse med smerter i højre fodled. Det fremgår videre af journalen, at skadelidte den 04.10.1993

har henvendt sig til egen læge, da han i ca. 1 år har haft problemer med højre fodled efter forvridningstraume. Skadelidte har således i 1993 haft kendskab til, at der var et varigt mén efter skaden i 1992. … stationærtidspunktet er det tidspunkt hvor yderligere helbredelse, i det umiddelbare forløb efter skaden, ikke kan forventes, og allerede i 1993 var denne tilstand indtrådt."

Klagerens advokat har senest i skrivelse af 25/10 2001 oplyst, at klageren skal have opereret højre fordled stift, og at klagerens tilstand derfor først er definitivt stationær efter dette tidspunkt.

Sagen er indbragt for nævnet den 27/2 2001.

Nævnet udtaler:
Hvis årsagen til slidgigten i anklen helt eller delvis skyldes uheldet i 1992, finder nævnet, at følgerne af dette uheld har manifesteret sig for klageren på en sådan måde, at kravet er forfaldet i oktober 1993, da klageren på dette tidspunkt finder, at der fortsat er følger efter forvridningstraumet i september 1992. Klagerens eventuelle krav er derfor forældet i henhold til den 5-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 24 i oktober 1998. At slidgigten er forværret efter dette tidspunkt kan ikke føre til andet resultat.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Jørgen Nørgaard